

Niniejszy, nieco spóźniony, tom „Etyki” ukazuje się po zmianach, jakie nastąpiły w składzie Rady Naukowej i Redakcji oraz w zasadach działania. Zmienia się też proces kwalifikowania artykułów do druku. Członkami Rady Naukowej są cenieni badacze z czterech ośrodków naukowych w Polsce. Redaktor naczelny wybiera recenzentów prac nadesłanych do Redakcji, przekazuje je do recenzji, zamawia artykuły do numerów tematycznych i koordynuje proces wydawniczy. Planujemy, że „Etyka” będzie się ukazywać częściej. Liczymy na to, że przyczyni się do tego drukowanie tekstów obiecujących adeptów filozofii moralnej, których zachęcamy do nadsyłania swoich prac, oraz redagowanie niektórych tomów przez współpracujące z pismem ośrodki akademickie. Wszystkie te zmiany służą z jednej strony utrzymaniu i wzmocnieniu statusu „Etyki” jako pisma ogólnopolskiego, a z drugiej — wysokiej jakości publikowanych w niej prac.

Redagowanie „Etyki” to zaszczyt i odpowiedzialność. Zaszczycem jest kontynuować pracę takich Redaktorów Naczelnych jak prof. Henryk Jankowski i prof. Barbara Skarża i takich Sekretarzy Redakcji jak prof. Zbigniew Szawarski i dr hab. Magdalena Środa. Mimo rozmaitych przeszkód udawało im się zapewnić pismu wysoki poziom merytoryczny i prestiż w środowisku filozoficznym. Kontynuacja ich pracy — czego wyrazem jest powrót do stylistyki pierwotnej okładki „Etyki” — niesie ze sobą odpowiedzialność za to, by pismo zachowało to, co stanowi o wartości wydawnictwa akademickiego: dbałość o jakość naukową publikowanych w nim prac i swobodę wymiany poglądów. Jak w 1993 r. pisał prof. Jankowski: „Od chwili swego powstania »Etyka« była organem nie jednej tylko orientacji metodologicznej i aksjologicznej, lecz prezentowała stosunkowo szeroki wachlarz kierunków i metod uprawiania etyki”.

Tematem wiodącym tego tomu jest etyka Tadeusza Kotarbińskiego. Na 2006 rok przypadła 120 rocznica urodzin i 25 rocznica śmierci tego filozofa *par excellence*. Swoją rolę społeczną pojmował Kotarbiński zgodnie z najlepszymi wzorami filozofii światowej: jako nauczyciela i moralisty. Jako nauczyciel, uczył Kotarbiński jasności, unikania pustostłowa i napuszonej pseudouczoności często ukrywającej się za wymyślną terminologią. Właśnie dlatego w jego twórczości tak ważne miejsce zajmują podręczniki. Jako moralista, szukał zgody, wzywał do troski o najsłabszych i walki z krzywdą. Niecierpliwy wobec błędu i niejasności, szacunkiem darzył błędzących. Swoją twórczością i postępowaniem ustanawiał najwyższe standardy etyki akademickiej: rzeczowości, szacunku dla współpracowników i krytycyzmu wobec samego siebie.

W zamieszczonych w tym tomie artykułach chcieliśmy przynajmniej w części przedstawić doniosłość etyki Tadeusza Kotarbińskiego. Stąd, oprócz prac zawierających rekapitulację stanowiska filozofa, zamieszczamy artykuły podejmujące kwestię wpływu jego etyki na współczesną mu i późniejszą etykę polską.

Paweł Łuków